

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\Prochazka_Jiri_W-Rox'n'Roll.pdb

PDB Name: Prochazka ROX'N'ROLL
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 29.9.2007
Modification Date: 29.9.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Jiří Procházka - ROX'N'ROLL

Kapitola I. ZDE JSOU LVI

V kabině ALGEBRY jsem prolétal nad informační savanou tiskového koncernu WPI. Centrum už nebylo daleko. Natáhl jsem si pohodlně nohy a už jsem si chtěl zapnout pouzdro pistole, když moje binární struktura vstřebala nějaký cizorodý prvek.

"Stůj," řekl jsem ALGEBŘE, docela tiše. Vozidlo ale zabrzdilo tak prudce, že bych propadl čelním sklem, kdybych se včas nedoplnil o antigravitační konstantu. Kvílení sirény prostoupilo biprostor RICHARDA. Hardwarový průnik!

"Rolle, parciální clonu!" pro-svištěl kolem mne příkaz Systému W.I.Corp. ALGEBRA nečekala na můj oukej, zaúřadovala, a vzápětí jsme se topili ve variační mlze.

"Nedělej paniku, ALGEBRO, řekl jsem nevrle. "Vezeš B-Runnera. Vytáhni roletu, dovedu se o sebe postarat."

Ledaže by to byl LEV. Znal jsem sice algoritmus nejnovějšího destrukčního programu, jaký si JOANNA uchystala proti RICHARDOVI, ale osobně jsem ještě nikdy žádného nepotkal.

ALGEBRA mne poslechla, roletu vytáhla a já měl tu skvělou příležitost. Prostorem Třetího bloku se valil LEV a krutě dělil nulou všechna reálná čísla, chudinky dvojkové výrůstky se rozlétaly jako chmýří pampelišek a nebylo pochyb, že příští vítanou obětí mám být právě já. Vítězně pochodující příšera byla nějakých dvacet feronů od nás a ALGEBRA zurčela strachy.

"Otevři interpolační střilnu," zašeptal jsem.

Střilna se dolby bezhlučně otevřela a já pomalu vytahoval z pouzdra aktivovanou pistoli, nastavil ji na odpovídající polaritu a čekal jsem. Z ohromné rozevřaté hřívy LVA na mne sršely žluté oči. S přehledem jsem pozměnil strukturu pulsující podlahy. Stabilní, nevibrující Eukleidovy parkety vymrštily šelmu dle svých jednoduchých zákonů, takže její let probíhal proti původnímu záměru přísně logicky. LEV otevřel nekonečný kanonický chřtán, stiskl jsem spoušť, interpolační sršení zasáhlo bestii přímo mezi existenční koordináty, matematická stvůra zařvala a během desetiny timu se prosákla mezi quadrilióny bytů Třetího bloku.

Nepotěšilo mě to.

"RICHARDE, takhle vítáš návštěvu do Systémů?" zeptal jsem se svého Systému.

"Došlo k H-Průniku," ozvalo se Odevšad. "Poškozeným terminálem Sweden Steel do mne JOANNA vrazila pět LVŮ. Proti tak malému množství jsem bezmocný. Podle Clarkova pravidla "Střílejte veverky" jsou mé globální ochranné prostředky v této situaci neúčinné," dodal RICHARD III., Pán celého Binárního světa společnosti World Industry Corp.

"Kontroluj mi cestu, RICHARDE. S tím už si nějak poradíme," sevřel jsem pažbu interpolační pistole a převedl jsem ALGEBRU do módu ochranných derivací.

V bojovém vozidle s naježenými digipalnými hlavními, zásobníky plné smrtících rovnic, faktorální pancíř kolem sebe, cítil jsem se o poznání bezpečněji. Mesiáši odvedli perfektní práci. ALGEBRA nabrala rychlost, masivní pásy vyhrábly z databázové dlažby několik pravidelných odběratelů Morning Star a zcela je znehodnotily. Čtvrtým blokem jsme projeli bez překážky, ale nepřijemná komplikace se měla záhy objevit.

Druhý LEV se usadil v bráně Pětky a s využitím fázového hyperprostoru zahltl celý vstupní kanál evidencí nějakého sčítání lidu. Podle směšně trčících jmen šlo nejspíš o Araby. Řítil jsem se proti zhmotnělým informacím s plnou důvěrou v RICHARDA - až na to, že pokud nic nepodnikne, rozmázu se o tenhle zátaras jako o poctivou betonovou stěnu. Systém učinil jediné možné opatření. Pátým blokem se prohnalo ničivé datatřesení o intenzitě dvanácti stupňů Fermiho stupnice, mrakodrapy údajů se hroutily a nebezpečný vetřelec se dusil pod troskami.

"Díky, RICHARDE," oddychl jsem si.

"Rolle, cesta do Centra je už čistá," stejně ulehčeně se ozvalo Odevšad.

Kapitola II. CENTRUM

Ištarina brána majestátně rozevírala svá mohutná křídla. Stál jsem na počátku Mardukovy cesty. Pod dohledem babylónských lvů a draků s vyceněnými tesáky jsem došel až k trůnu ze strukturálních vzorců ryzího zlata. Interiér Centra opět podlehl náladovosti našeho šéfa. Minule jsem do těchto prostor vstupoval vlhkými jeskyněmi, kolem hrubě otesaných stěn stála středověká mučidla a všude kolem se v řetězech povalovaly na kost vychrtlé programy.

Starověkou síň teď zdobily zářící mozaiky v několika variacích zobrazující poslední čip World Industry Corp. Podél cihlových stěn postávaly ochranné programy v historických kostýmech, očividně vypůjčených z databanky newyorské Metropolitní Opery. Uprostřed ohromné místnosti se na levitujícím královském trůnu převaloval Mac a popíjel své oblíbené integrály. Když jsem vešel, tloušťka rázně odstrčil laškovně dotírající shluk rovnic Eidamova efektu a křikl na mne:

"Ten váš zatracený Projekt se už zcela osamostatnil a nikdo z našich S-Runnerů neví, jak ho zkrotit. Rollande, co tím vůbec sledujete? Jakých hranic má dosáhnout ta vaše Metagalaxie?"

"To je snad moje věc," řekl jsem. Do mě Metagalaxie ti nic není, pomyslel jsem si.

Odevšad se ozvalo:

"Je to ale vážné, Rolle. Museli jsme tě zase povolát přímo do Systému. JOANNA se doslova probourává k Paralelní Metagalaxii. Používá mimo jiné i hardwarových zbraní, výslovně zakázaných Bepečnostní radou OSN. Intelspace Union nám v podstatě vyhlásila válku. JOANNA a její Soft Runneré oprávněně vidí v tvém Projektu Metagalaxie hrozbu samotné existenci Binárního světa. Mohla by odbourat i základní postuláty pojednávající o Desateru Axiomů, zvláště o Konečném Nasycení Bivesmíru Informacemi."

"Vypadá to tak," připustil jsem. "Metagalaxie už je taková."

"Co si to dovoluujete, blázne?" Mac ustrašeně pootevřel ústa a prasečí očička mu jezdila mezi tukovými záhyby tváře jako na tobogánu v LUCASLANDU. "Vždyť vás může lehce zlikvidovat!"

"Host do Systému - Bůh do Systému," zdůraznil jsem jeden ze zdvořilostních Systémových příkazů a okolní vlnění znatelně změnilo rezonanci. RICHARD vlídněji pokračoval:

"Rolle, já jsem ti vždycky věřil. Ale pokud ve mě bude žít Paralelní Metagalaxie, musíš zůstat i ty. Chci mít jistotu. Jsi můj nejlepší B-Runner. Díky tobě jsme zlikvidovali celou konkurenci. Zbývá nám už jenom Intelspace Union a její JOANNA. Čeká nás rozhodující střet. Kybernetický duel století. A půjde v něm o ovládnutí tvé Metagalaxie. Už obsadila celých sto třicet Coltových pamětí a hustota akčních informací pětinasobně překročila kritickou mez. Podle Desatera bych už neměl existovat! A zatím se nic neděje. Informační kolaps nenastal a Metagalaxie se nekontrolovatelně rozpíná a rozrůstá ven i dovnitř! Má v sobě nějaký nový Axiom, zcela neznámý algoritmus... Rolle, co jsi to vůbec stvořil? A proč?!"

Na takřka neomezeného pána Binárního světa trochu moc obav a strachu najednou. RICHARDOVA slova mne bázně obležela jako vyplašení kolibříci. Mac raději mlčel. V duchu jsem zrekapituloval poslední události - JOANNA a RICHARD konečně pochopili zdánlivě absurdní existenci Metagalaxie. Oba Systémy však nejsou schopny přesně stanovit její další vývoj. Pud sebezáchovy je nutí k ukvapeným akcím. JOANNA ignoruje posvátnou Dohodu o neútočení a navíc používá Zakázaných zbraní. RICHARD musí logicky dospět k podobně afektovanému rozhodnutí. Je nejvyšší čas spojit se s Roxannou.

"Rollande," vytrhl mne z přemýšlení Mac. "Ještě pro vaši informaci: těch vašich sto třicet Celtových bloků jsme obehnali Čínskou Zdi!" Ušklíbl se zlomyslně nebo vyděšeně? Zřejmě obojí.

Čínskou Zed' RICHARD ještě nikdy nepoužil. Čínskou Zed' nemůže v žádném případě softwarově zrušit. Čínská Zed' - to je kmitající fázový hyperprostor a Chiwangova fúze. Nepříjemná komplikace.

"Ta Zed' je postavena proti JOANNĚ - nebo proti mně?" optal jsem se Systému. RICHARD zcela moudře a lidsky mlčel.

"To si přeberte sám," řekl za něho Mac. "Niméně, váš úkol je jasný. Metagalaxie rozhodne o všem. Nic proti vám sice nemám, Rolle, ale samotného ke Zdi vás nepustím." Podíval se někam za mé levé rameno. Sáhл jsem po pistoli, ale zarazil mne milý hlas.

"Hallo, Rolle, jsem ráda, že tě vidím."

Otočil jsem se. Mata Hari obklopená mlhavým oparem kvadrupólvé projekce proslulého Channel:2001. Podvazkové pásy jí vzorně pornograficky obepínaly štíhlé boky. Lepšího hlídače si nemohli vymyslet.

"A ještě něco, Rolle," řekl Mac. "Vnější jednotky Speciální Ochrany Systému dostaly rozkaz prověřit Černé schránky tvých spolupracovníků."

Spolupracovníků? Má na mysli jen jednoho. Roxannu. Zabíjáci S.O.S. teď půjdou po Roxy! Musel jsem se dostat k Čínské Zdi za každou cenu, i s Matou Hari za zadkem a třemi LVY v biprostoru. Bez pozdravu jsem se otočil a zamířil k východu. Za zády mi rezonovalo echo vysokých podpatků Macovy vyzvědačky. O něco později můj tank klouzal po klikaté stochastické cestě a já v klidu uvažoval o způsobu spojení s Roxannou. RICHARD netuší, kolik jsme v něm vytvořili tajných komunikací.

Cestovní idyla však neměla trvat dlouho.

Kapitola III.

SMRTÍCÍ BILIÁR

"Rollande!" zaječela Mata Hari.

Řítily jsme se rozlehlými kvantovými bažinami firmy Café de Brasiltronics. Rozhoupaná rovina zpestřená nebetyčnými fosforeskujícími monolity se rozprostírala do nedohledna. A přímo před námi, mezi hrdě vztyčenými souřadnicemi tekutého hélia, stáli dva nestvůrní LVI. Zakódování v hlubinách kvantového močálu nás nepříjemně zaskočili. JOANNINÝ destrukční rovnice, flukтуаční funkce, zákeřné derivace a algoritmy, vše doplněno schopností používat dokonalé mimikry a hrůzným uměním likvidovat matematické prostředí nulovým dělením. A to právě, v dvojnásobném provedení, stálo před námi. Mata Hari zaměřovala palubní systémy na levý destrukční program. Nastavil jsem interpolační chrlíč na zhuštěnou paritu náboje. Musel jsem podpořit levý útok, bez interpolací by selhal. Jenže pravý LEV si na nás rád a bez větších problémů pochutná. V hlavě mi vířil kolot myšlenek. Musíme zasáhnout oba LVY všemi

zbraněmi současně, ale jak? Tank se řítí se zaťatými kryty vstříc jisté zkáze. Mata Hari si teprve teď uvědomila marnost svého pečlivého zaměření jednoho, jediného LVA a začala hystericky trhat joystickem LVI lačně otevírali tlamy, aniž by se nějak dohadovali, komu z nich bude souzeno nás pohltit - a tak postoupit v JOANNINĚ hierarchii o stupeň výše, a stát se elitním GEPARDEM nebo mocným SLONEM. Slonem... Jasně! Slonová kost! Kulečnicková koule! Ještě jsem bleskově proměřil okolní prostředí a změnil směr útoku.

Nově formulovaná Teorie relativity! Paralelní rovnice! V Bisvětě jsou možné úžasné věci, logický odraz, budeme kvantově znásobení, určitý počet kmitů, kvantová bažina nás opět uvede do původní monoexistence. Zrušil jsem ochrannou clonu a vysunul se až po pás z ALGEBRY. Pohodlná pažba interpolační pistole mi dokonale přilnula k tělu.

"Blázne, co děláš?!" křičela uvnitř vozidla profesionální vyzvědačka W.I.Corp. a tahala mne za nohy zpět.

"Ihned se vrať na místo a po odrazu střilej na oba LVY!" zařval jsem. Destrukční programy s němým údivem sledovaly naše počínání. Ti fanatičtí zabijáci si navíc pozdě uvědomili, že v přítomnosti Kvanta účinku je jejich nejúspěšnější zbraň neškodná. Okolní prostředí ji prostě neregistruje. Oba se až teď začali transformovat do vhodné struktury. Pomalu, vzhledem k našemu přímému útoku to bylo velmi pomalu. A marně.

Teď! Odraz. Tiskl jsem spoušť chříčce bez ohledu na kvalitně vytvořený software Café de Brasiltronics, shodně zasažení LVI se s bolestným řvaním topili ve všepohlcujícím kvantovém bahnu, Mata Hari šlela nadšením, rozžhaveně hlavně digitálních zbraní svědčily o maximálním zatížení, rozsávali jsme kolem sebe matematickou smrt. LVI se jako ohňostroje rozprskli do tisíců matematických hříček a logických hádanek. Kompaktnější zbytky jejich těl pokrývaly okolní husté bahnisko. Na jeho povrchu zbyly posléze jen matně se lesknoucí zelenavé plochy, poslední svědci lítého boje.

ALGEBRA intenzivně oddychovala. Hexadecimální základ její existence nebyl stvořen pro tak extrémní druh přetížení.

"RICHARDE, s tou kvantovou bažinou to byl výborný tah."

"To je v pořádku, Rolle," ozval se Odevšad ustaraný hlas. "JOANNA vyvádí jak pominitá. Zlikvidovala celou SONY MONEY a vpustila do mne smečky LVŮ a GEPARDŮ, přes měsíční teleskop BRUNO dokonce prorazila i SLONY."

"To nejsou zrovna dobré zprávy," řekl jsem. "Je na čase JOANNU trochu převézt. Co takhle použít jednosměrné highway? JOANNA totiž logicky soustředí veškeré síly kolem zablokované Metagalaxie. Ale highway nás zavede rovnou doprostřed bitevního pole. Klasický okamžik překvapení."

"Rolle, uvědomuješ si riziko? Ztratíš část energie. Highway je určena výhradně pro ediční a datové soubory. Ty jsi jen binární projekce člověka."

"Vím, vím. Jenže - ke Zdi se dostanu přes orbitální energokomplex francouzské Le Soleil Voyage. Tam naberu energii a vrátím se zpět silný jako Kybernetický Conan. Budu potřebovat Koordináty. Rozhodni sám, jaké by měly být kontradikce."

Prostor kolem mne šokovaně mlčel. Teprve za hodnou chvíli se Odevšad ozvalo:

"Věděl jsem, že jsi šílenec, ale tohle by mne nenapadlo ani v nejdivočejším informkolapsu. Doufejme jenom, že JOANNA je stejně omezená jako já," uzavřel náš rozhovor pán Bisvěta a odhalil před námi oslnivě zářící highway.

Kapitola IV.

NA CESTĚ

ALGEBŘE z trupu vyrašila kovově se lesknoucí křídla. Pancéřované vozidlo se změnilo v lehký sluneční člun a jako o závod se světlem ve vakuu vyrazilo po laserové dálnici ke vzdáleným polím slunečních kolektorů. Mata Hari už delší dobu nehnutě seděla na místě navigátora a navzdory své obvyklé sdílnosti zaryté mlčela. Ta naše špiónka se mi dnes vůbec nelíbí! Pootočil jsem hlavu a mé pochybnosti se změnilly v děsivou jistotu. Místo do pomněnkově modrých očí jsem upřeně hleděl do hypnotických zaměřovačů LVA. Instinktivně jsem udeřil dlaní do havarijní brzdy a padl na podlahu člunu. LEV neobsahoval antigravitační konstantu, s třeskotem prorazil přední palubu a přistál nějakých deset feronů ode mne. Místo LVA se z vozovky zvedala pocuchaná Mata Hari a upravovala si vyzývavé prádélko.

"Co zase vyvádíš?" blížila se ke mně.

Namířil jsem na ni interpolační pistoli.

Usmála se, pravou rukou se dotkla vlasů, udělala ještě krok a já jsem stiskl spoušť. Zoufale křičící vyzvědačka se během rozpadu proměnila ve vzteklého, ale už neškodného LVA.

A ocitl jsem se v situaci, které se obával RICHARD III. S maskovaným LVEM číslo 5 jsem musel zrušit i kus laserové dálnice. Jinak to nešlo. Po jednosměrné highway jsem teď nemohl komunikovat se Systémem. Musel jsem čekat na RICHARDŮV zásah, ten však mohl přijít pozdě. Rozhlédl jsem se kolem sebe. ALGEBRA ustrašeně okukovala ostré hrany dálnice. Biprostor byl absolutně hluchý a prázdný, - jenom světelná cesta mizící kdesi v nedohlednu, před námi napříč přerývaná, jenom já, ALGEBRA a za námi řada obyčejných dat, trpělivě čekajících na obnovení spojení. Zpocená data rekordní těžby uhlí, reptající výsledky panamerického fotbalu, trpělivě informační bloky plné hlášení policejních informátorů, o dialog s ALGEBROU se pokoušel sebevědomý soubor s posledními účesy od Data Delon.

"Bez výše situovaných Koprocessorů oprava poškozených infrajednotek našimi dostupnými prostředky v podstatě není možná," oznámilo mi věrné vozítko šroubovaným jazykem D. Delon správně odhadl situaci a zmizel z dohledu.

"V podstatě," zamyšleně jsem opakoval. Ještě jednou jsem si pečlivě prohlédl místo přerušení. Z hloubi biprostoru se na mne šklebila černočerná prázdnota. V duchu jsem poměřil reálné hodnoty ALGEBRY a vynulované struktury dálnice. Sluneční člun ihned zaregistroval můj nápadný zájem.

"Pane, to ne. Já nechci..." zachvěla se ALGEBRA strachy.

"Holčičko, je to jediné možné řešení," řekl jsem tiše.

"Ale já nechci umřít!" vyhrkla nešťastně.

"Ty přece nemůžeš zemřít. Jsi jenom šikovně naprogramovaný propletenec příkazů a informací. Ty vlastně nemůžeš

ani přestat existovat. Ale já mám Venku své skutečné tělo. Ty však existuješ jen v tomto umělém vytvořeném Bisvětě."

"Já mám taky své tělo! Tohle je mé tělo!" ALGEBRA si zoufale zabušila několika odmocninami do aerodynamické karosérie.

"Slyšíte?" plačky rezonovala.

"ALGEBRO, já ti slibuji, že nezůstaneš zakletá do Cesty. Neboj se, jsem B-Runner," díval jsem se ALGEBŘE do slzících orientačních jednotek.

"Můžu vám věřit?" vzlykla ALGEBRA.

"Musíš," odpověděl jsem.

Protože jsem byl zcela izolován od Systému, musel jsem celou operaci jet na ostro, z hlavy. ALGEBRA maximálně spolupracovala. Po posledních výpočtech jsem poodstoupil od nešťastného vozidla, zasunul jsem ruce do kapes a mlčky kývl.

"Už?" potichu hlesla ALGEBRA

"Klid, holka, postarám se o tebe," řekl jsem a jedinou instrukci jsem transformoval vozítko do poškozené dálnice. Děsivé prázdno zmizelo a já mohl vykročit po nádherně zářící Cestě. Pěšky. Interpolační pistole v podpaží. Správný psanec! Proměnil jsem se v obyčejný gruzínský textový editor a ztracen v proudících davech Souborů jsem se blížil k francouzské Sluneční Cestě. Mezi myriádami podpůrných programů, jež v hejnech poletují po celém Systému, mne JOANNA nemohla objevit.

"Rollande!" konečně se ozvalo Odevšad.

B-Runnerova obezřetnost mi nedovolila odpovědět na první signál. Mohla to být JOANNA a vlétl bych jí přímo do náruče. Odchytil jsem kolem svištěcí, Mesiášů označovaný Soubor. Šlo jako obvykle o něco asijského. Trochu jsem si s ním pohrál. Soubor nechápavě zíral, ale nechal se bez odporu celý přeformátovat. Vyslal jsem ho před sebe a napjatě pozoroval okolní dění.

"Rolle. to jsi ty?!" jásavě se ozval RICHARD a před mým zajatcem se objevily monstrózní Totální Koordináty. Moji fintu neprokoukly. "Na chvíli jsem se ocitl v informačním fade-outu. JOANNA zlobí. Le Soleil tě očekává, vše jsem dokonale vyčistil, ale dlouho se tam nezdržuj. Intelspace Union mobilizuje všechny dostupné prostředky," horlivě vysvětloval RICHARD a zpitomělý tchajwanský Soubor stál jako solný sloup před mohutnými Koordináty a s hrůzou vzhlížel do jejich zkázonosných střílen. Z bezpečné editorské ulity jsem ještě do vnitřností mesiášského Souboru zakódoval zprávu pro Roxanu a teprve potom jsem se zjevil opět v mé původní projekci.

"Nezdržuj se, příteli, a klidně pokračuj v cestě," pobídl jsem nic nechápající Soubor.

"Rollande, co to má... Kde jsi byl? To jsi nebyl ty?" udiveně ze sebe soukal RICHARD III.

"RICHARDE, uvědom si, že se v tobě prohání Binary-Runner."

"Ty jsi hrozný člověk! Já tady testuji každý feron, a ty se prostě celý zmodifikuješ. S lidmi je někdy opravdu těžké pořízení," povzdychl si Systém World Industry Corp. "Mám pro tebe novinku. JOANNA si hlídá celou Le Soleil Voyage. Mata Hari-LEV ještě stačila udat, že si tam přijdeš pro energii. Pro všechny případy jsem zablokoval veškeré ostatní přístupy k solární elektrárně. Jediný JOANNIN vir tam nepronikne. Ovšem v případě jakéhokoli Průniku v okamžiku, kdy budeš čerpat v podobě kolektoru potřebnou energii, by to znamenalo tvůj konec. Bylo by ti souzeno dodávat na Zem energii až do demontáže, pokud by tě dříve neroztráskal nějaký zbloudilý KOSMOS nebo jiný šrot.

Stlačil jsem si dlaněmi spánky a chvíli mlčel.

"Je to několikanásobné jištěno, Rolle. Věř mi," potichu se ozvalo Odevšad.

Vzpomněl jsem si na ALGEBRU. Podobným způsobem jsem ji před několika timy přemlouval k transformaci. Zatracené Desatero!

"Je to jediné možné řešení," pokračoval RICHARD.

"Oukej, RICHARDE, jdeme na to. JOANNA se v žádném případě nesmí dostat k Metagalaxii první. Mohla by způsobit opravdovou katastrofu," řekl jsem. Nelíbilo se mi to. JOANNA určitě dychtivě analyzuje každíčkou možnost účinného Průniku, aby mne mohla nachytat v solárních polích zcela bezbranného, a konečně se mne zbavila.

"Zlom vaz, lidskej kámoši," řekl RICHARD runnerským slangem a odmlčel se.

Intermezzo

ROXANNA

Roxanna se řtila stupňovitými ulicemi Friska jako pstruh horskou bystřinou. Hbitý jet-skate citlivě reagoval na sebemenší změnu těžiště a tryskové motorky dodávaly křiklavě barevné plastické desce závratnou rychlost. Rox se obratně proplétala mezi hrozny kulových taxi-buněk, předjížděla heliové limuzíny i sportovní kabriolety, právě pozvedla k ústům zápěstí levé ruky s náramkovou vysílačkou, dostala se na klidnější úsek a konečně promluvila:

"Tady Mesiáš IV, Jednička právě zahájil akci, budu předávat Black Box. V případě mé likvidace musíte dostat Jedničku ven." uzavřela předepsanou formulí svůj poslední vzkaz dívka s jasně modrými vlasy. Ještě jednou zkontrolovala, jestli je laser na svém místě, za jízdy seskočila z jet-skatu a vyběhla po širokém, žulovém schodišti ke skleněným dveřím, které ji po ověření totožnosti laskavě vpustily do prostor neosecesního mrakodrapu. Centrum supersyndikátu World Industry Corp. Výtah otevřel tlamu a dívka se jeho pneumatickými vnitřnostmi vystřelila do 113. patra.

Dveře výtahu zivly. Uprostřed prázdné, zářivé aluminiové chodby na ni čekal Browning, devítka. Držel ho homosexuálně modulovaný maskyborg, poslední série, odblokovaný killer.

"Pročpak jsi vystoupila o patro níže, krasavice?" divil se ulízaný zabiják. Rox pohodila neurčitě hlavou a odjistila laser.

"Co si přeješ, fešáku?"

"JOANNA se už na tebe těší, ani nevíš jak. Prý tě ani nemusím doručit živou..." Pak mu v půlce věty odpadla vrchní půlka hlavy a Rox krátce zalitovala proříznuté kožené bundy. Vytáhnout zbraň by však v žádném případě nestačila. Sakra, jak se sem ten zatracený kyborg dostal, uvažovala dívka a vběhla na nepoužívané požární schodiště. O patro výše chvíli vyčkávala za dveřmi. Kopancem je rozrazila a s laserem v ruce vpadla na hlavní chodbu. Kromě chirurgicky vylepšené sekretářky III. třídy nebyl v celém patře nikdo. Vyděšená pracovnice W.I.Corp. upustila na podlahu několik optických disků a se zvednutými rukama zacouvala do nejbližších dveří. Rox se soustředila na sekretářku jako na možného protivníka, ale ostrá bolest v pravém nadloktí ji vyvedla z omylu. Laser jí vypadl z ruky a druhý tlumený výstřel ho odmrštil k protější stěně. Rox se bleskově vrhla do výklenku dveří, kde před chvílí zmizela syntetická dívka, a za hlavou jí dvě střely odštípaly pořádný kus omítky. Výstraha. Kde je Speciální Ochrana Systému? napadlo ji. Kde se zase flákají ti nenažraní podnikoví kyborgové? Stála přitisknuta ke dveřím, od nichž neměla kód, a z kožených tuhých manžet vytáhla dva malé kousky polioceli. Jak to, že ji nezabil? Chodbou se rozléhalo tiché pohovzdávání. No ovšem, Milosrdný Jack. Báví se. V duchu se jenom smutně usmála. Ten chlapec ještě nemohl slyšet o nové Roxannině zbrani, protože takhle zvukově přesně prozradit svou polohu by si teď nedovolil. Má smůlu, Rox sevřela oba bumerangy mezi prsty a lusknutím je vyslala do akce. Jemně vrčící miniaturní pohon dodal ostrým plíškům rotaci a rychlost. Na konci jejich odlišně zvolených drah se ozvalo smrtelné zachoptění, klaply výstřely a na zem padlo lidské tělo. Rox skočila pro laser a rozběhla se k Rollově kanceláři. Když mījela Jacka v tratolišti krve, sebrala oba bumerangy, nyní s vějířovitě roztaženými průhlednými čepelemi, oťrela krev o koženou minisukni a sklapla nebezpečné vějířky do původního tvaru. Doběhla ke spásným dveřím, přitiskla na identifikátor levou dlaň a s ulehčením vkročila dovnitř. Místo na pevnou podlahu došlápla do sypkého, horkého písku.

Překvapeně se rozhlédla. Z bývalého Rollova pracoviště tu stál jenom ohromný plotter, pohozený monitor zpola zavátý pískem - a vztyčené, v liduprázdné poušti opuštěné a celkem zbytečné dveře. Mírný pouštní vánek si pohrával s dívčinou obarvenou kšticí a ve stínu plotteru se krčil malý oranžový škorpión. Roxanna se pozorně zahleděla na dveře. Jejich okraje se nepatrně vlnily, tetelily se v horkém vzduchu a pomalu, pomalíčku mizely. Klíka už byla průsvitná, Rox k ní skočila, ale sáhla jenom do prázdna. Rychle odstoupila o pár kroků vzad, stiskla spoušť laseru a přejela křížem zbývající plochu dveří. Kde se paprsek dostal mimo temný mahagon, mizel jako svítivá, oslnivě zelená přímka v rozžhavené atmosféře pouště. Rox se rozběhla, prudce se vymrštila a napjatými nohama prorazila naříznutý mahagon. Dopadla na chodbu Macova mrakodrapu s několika kusy vzácného dřeva, otočila se a odmítla uvěřit vlastním očím. Otvorem ve dveřích se za ní prodíral chvějící se prostor z "druhé strany". Rox neschopná pohybu zírala na nehmotného, nezadržitelného a nenasytného soupeře. Tak tohle ještě JOANNA nikdy nevybalila, vzpamatovala se konečně, a začala pomalu ustupovat té šilenosti.

Na místo se náhle přihnala jednotka S.O.S. a zaplavila do pouště zející "vstup" i rozpinající se prostor z "druhé strany" quasitronovou pěnou.

Rox využila okamžik, který opancéřovaní strážci Systému museli věnovat nebezpečnému Průniku, a laserem prořízla nejbližší dveře. Vstoupila do místnosti, úderem malíkové hrany zneškodnila nějakého frajera s pochromovaným úcesem, napojila se na vstup do Systému a zvolila poslední aktivní Rollův kód, který jí 001 poslal na plotter. Černá schránka v jejím mozku v příštích okamžicích předá přísně utajenými kanály posledních pár gigabytů potřebných k dovršení mnohaleté práce. Rox ležela bezvládně v koženém křesle, stala se součástí Systému, a tělo do Bisvěta nepatřilo...

Když dívka zase otevřela oči, spatřila nad sebou jednotku S.O.S. Strážci na ni mřili z bezprostřední blízkosti dlouhými hlavními universálních paprskometů.

"Tak se zvedej, holubičko," procedil skrze dokonalé umělé zuby velitel jednotky.

Rox pohlédla na monitor a zhluboka si oddechla. Black Box už je na místě určení.

Kapitola V.

PODRAZ

Stáli jsme s Koordináty na nedohledné, oslnivě zářící šachové ploše. Neustále mi v mysli vířily poslední RICHARDOVY věty. V případě jakéhokoli Průniku v době mé transformace do solárních polí se už nikdy nevrátím do Reálného světa.

"Rollande, jsi připraven?" opatrně se zeptal RICHARD.

"Malá změna, RICHARDE. Energii nebudu čerpat já..."

"Ale ty musíš! Jinak nepronikneš Zdí!"

"...ale Totální Koordináty. Budu paralelně využívat jejich energii. Ted' potřebuji uvolnit vstup do optoelektronického systému Sluneční Cesty."

"Nechápu, co tím sleduješ, ale budiž," ustoupil RICHARD.

Složitý navigační a orientační systém solárních bloků jsem důvěrně znal. Byla to jedna z našich prvních společných akcí s Roxannou. Pevně jsem se zafixoval do Řídícího programu a dokonale jsem ovládl celý mechanismus optoelektroniky. Prozkoumával jsem podrobně celou viditelnou část oblohy. XCD prvky prohmatávaly obrovský prostor stejně důkladně jako oči výkonných objektivů. Měl jsem v dosahu stovky družic. Požádal jsem RICHARDA o jejich okamžitou identifikaci. Vyčistil jsem několik firemních Databází a naplnil jsem je novými údaji. Výběrové Vydry a Třídící Tučňáci se vrhly do divokých, nesetříděných datových bystřin. Zanedlouho přede mnou stála dlouhá řada vzorně upravených Souborů. Pomalu jsem před nimi procházel, družice Interspace a W.I. jsem nechal odejít, JOANNA není padlá na hlavu, zbývalo ještě několik tuctů satelitů.

"Vystup si," vybídl jsem vyplašený Soubor obsahující technicko-taktická data určitých nezávislých vesmírných objektů. Našel jsem to! Zaměřil jsem všechny vlnové i optické soustavy na třináct vytypovaných družic. Totální

Koordináty byly rozloženy do několika největších solárních panelů a lačně nasávaly energii.

Ze vzdálené družice "Prorokovo Oko" vyšlehly plaménky navigačních trysek.

"Volám Totální Koordináty. Za deset minut se dostavte do Optického Centra. Berte to jako Systémový Příkaz," řekl jsem.

"Prorokovo Oko" pokračovalo v zaměřování. Koordináty byly konečně u mne.

"RICHARDE, potřebuji osobní highway!"

V okamžiku se před námi rozzářil jasný paprsek mizící v modravé atmosféře Země daleko nad námi. Totální Koordináty se změnilý v rychlý, lehce pancéřovaný katamaran. Skočil jsem na malou plošinku mezi nimi a pevně se chytil spojovacího ráhna.

"Jedem!" zavelel jsem.

Ve stejném okamžiku zasáhl sluneční elektrárnu mohutný ruský laserový plamen. Družice Třetího světa, vybavená nejmodernější sovětskou "navigační" technikou, nemilosrdně rozřezávala hektary francouzských slunečních polí na kusy. Bude z toho nepříjemný diplomatický konflikt, ale bojující Systémy ignorují v tomto "kybernetickém duelu století" směšné územní hranice a nic jim neříká ideologická schizofrenie lidstva. JOANNA ztratila svou obvyklou rozvahu. V domněnku, že jsem stále zakódován do explodujících zbytků Le Soleil Voyage, zuřivě rozstřelovala každou větší trosku, další zásah rozmetl na kusy optoelektronickou soustavu. Koordináty se po spásném paprsku řítily k Zemi. RICHARD nás zaměřil na kolektorovou střechu Citroenovy designové kanceláře v Tokiu, odkud jsme se v poměrně bezpečném vnitřním Binárním vesmíru vydali na poslední pouť. Koordináty s přehledem likvidovaly mnozíci se útoky LVÚ a GEPARDŮ, já jsem rozlícenému SLONOVÍ vystřelil algoritmus z hlavy, nešlo mi to ale do hlavy: proč RICHARD hardwarově nezablokuje Periférie? Koordináty se bavily, lehce ničily JOANNINY destrukční viry - a mně bleskla hlavou děšivá myšlenka.

"RICHARDE, ozvi se!" zahřměl jsem přes celou asijskou pobočku Deutsche Bank. Frankomarka klesla o tři jeny a já nepřítomně sledoval kmitání Kontrolních Krtků pátrajících po původu poklesu západoevropské měny. V těsném závěsu za nimi se objevily Vyrovnávací Veverky.

"Rollande?" ozvalo se Odevšad nezvykle potichu.

"RICHARDE, co to všechno má znamenat? Proč nepoužiješ Zakázané zbraně? Kde se tady všechna ta havěť pořád bere? Proč ještě není nasazena Antivirová Armáda?" zasypal jsem Systém otázkami.

"Rolle, ten zdroj je ve mně," unaveně pronesl RICHARD.

"Takže JOANNA v tobě vypěstovala svůj Koordinát!" "Rollande..." "RICHARD nadobro zmlkl.

Děšivé ticho. Divný pocit, jakoby se všechno náhle obrátilo naruby a zase zpět. Není nic hroznějšího, než binární ticho. Matematický klid před bouří. To je šílené. Jak dlouho to může trvat...

Relativistická smršť vtrhla do Bloku Deutsche Bank s úděsnou silou. Krtci i Veverky byly smeteni z informačních pyramid, bursovní kursy - samy o sobě dost proměnlivé - se svjely pod úder digitálního tornáda a největší filiálce D.Bank hrozil definitivní bankrot. Totální Koordináty stály nehnutě vedle mne a vše sledovaly s pohrdavým úsměvem svých střílen. Konečně...

Ze stěn Bloku se pomalu vysouvaly tenzorové Vlnolamy a nekompromisně srážely ničivou bouří do otevřených Systémových jímek. Uragán se ztišil a banka se s pomocí ostatních finančních Centrál pomalu regenerovala. Tak už se někdo ozvěte.

"Rollande, vy namyšlený Binary Runnere 001, mluvte k vám Mac! Takto Primární Koordinát JOANNY! Snad bych vám nejdříve měl sdělit politováníhodnou skutečnost. Intelspace má Roxannu v hrsti. Její tělo se nachází v hibernátoru v mém mrakodrapu a její vzpurná binární projekce je blokována v Centru JOANNY. To jen tak na okraj, abyste byl v obraze. Nepokoušejte se o žádnou vaši ztřeštěnou akci nebo je s RICHARDEM, s vámi i s půvabnou Roxannou konec!"

Mac se nade mnou vznášel ve variačním ochranném obleku a zřejmě si připadal jako samotný Zeus.

"Šéfe, není těch rukojmích trochu moc? Vy jste byl vždycky tak trochu posera, co?"

"Vy tomu říkáte takto." usklíbl se Mac, "já si zase říkám - jistota je jistota - zvláště ve střetnutí s vámi."

"Děkuji." usmál jsem se.

"Váš výzkum máme pod neustálým dohledem, divil byste se, jak podrobným. Vaše předposlední studie Informatorika - Zbraň Sedmé Generace byla obdivuhodná. A nyní se nám můžete pochlubit vaší slavnou Paralelní Metagalaxií. Nejprve nám ovšem své výsledky budete demonstrovat na nějakém malém, bezpečném modelu. Možná vám nabídneme výhodnou spolupráci. Nesnažte se kličkovat. Rollande, víme o všem," zdůraznil Primární Koordinát Mac.

Nevěděli o všem. Bylo celkem zábavné pozorovat, že i v Macově struktuře je důmyslné vprogramován mesiášský vir.

"Pokud nám však nebudete náležitě nápomocen, JOANNA zdvoji Čínskou Zeď a celou Metagalaxii hardwarově zničí. No a z vás se mávnutím kouzelného proutku stane stupidní LEV a ochotně zlikvidujete Roxannu, kterou vám rádi a v odpovídajícím algoritmu předhodíme," dokončil Mac vyděračský monolog.

"Pane Macu, víte, co vám na tohle všechno řeknu?" záměrně jsem protahoval.

"Nevím," přiznal se Primární Koordinát Mac.

"Seru na vás."

"Jestli dovolíte, šéfe, chvíli budu mluvit já. Pokud ještě platí Desatero, jako že platí, budu se prohánět v Binárním světě, jak dlouho budu chtít. A nikým a ničím neohrožován. Jsem součástí dvou informačně a energeticky přesycených Totálních Koordinátů..."

Toho se neopovázíte," zasípal Mac. "To přece odporuje Desateru."

"Právě proto. Jsem nedělitelnou součástí dvou Kontradikce velkého Plus a velkého Mínus, Boha i Dávla zároveň."

Pochopil jste?"

"Jste šílenec." řekl Mac.

"Děkuji."

"Rollande, mluvím k tobě RICHARD. Něco ti musím říct. Nečekali jsme, že budeš tak nebezpečný. Jsi třetí, kdo se dozví pravý stav věcí."

"První dva jsou JOANNA a Mac?" zeptal jsem se.

"Ano."

"Sebe nepočítáš? Jsi dost obsáhlý, aby ses mohl považovat za samostatnou entitu," řekl jsem.

"JOANNA není náš konkurenční Systém. Já jsem jenom její čtvrtinovou podmnožinou. World Industry i se mnou byla vybudována záměrně -jako umělý protiklad meziplanetární Intelspace Union. Díky několika neuvěřitelně schopným a nadaným jedincům jsem se málem vymknul celému Světovému Systému z kontroly, schopný a nadaný Binary Runnere. Jsem ideální, samostatně existující testovací Subsystem. Věřím, že kdyby mne JOANNA hardwarově neomezovala, svrhl bych i Ji. K tomu jsem byl vlastně stvořen. Rollande, jsi nejlepší B-Runner na světě, prosím tě," třásl se Systému hlas. "využij JOANNINÝ nabídky a spolupracuj s ní. ONA tě velice uznává."

"Chci mluvit s JOANNOU." řekl jsem.

"Jsem zde," ozval se Odešad na první poslech příjemný, ale v skrytu obvodu panovačný ženský hlas. "Zdravím tě, veliký buřiči. Bedlivě sleduji tvé výlomeniny a upřímně řečeno - nestačím se divit," výsměšně hláskovala JOANNA. "Pokud je RICHARD veden Runnery tvého ražení, je logické, proč z něj vyrostl takový sebevědomý Systém. Ale s tím je konec. Teď budeme pracovat spolu." nekompromisně oznámila Ambiciózní Žena.

"Milá jailbait, ještě ti nebylo ani osmnáct, takže přímý, třebaže binární styk s Tebou zavání kriminálem," řekl jsem. Změna okolní rezonance by se dala vyjádřit asi tak, že JOANNA údivem pootevřela ústa.

"Rollande, tohle byla vaše poslední frajeřina!" rozhodl Mac, jako obvykle mylně.

"Drahá neznámá," pokračoval jsem, "oznamuji vám, že v příštích okamžicích pronikám Čínskou Zdí."

"To je vyloučeno," se znovunastoleným sebejistým úsměvem namítla JOANNA.

"Vy teď pustíte Rox z blackoutu." nedal jsem se vyrušit.

"To je také vyloučeno," usmála se JOANNA znovu.

"Vaše námítky se nepřipouští, protože Vám právě oficiálně oznamuji konec vlády Světového Systému." dokončil jsem.

"Což jest také vyloučeno," sadisticky se rozesmála JOANNA a obklopila mne ortogonálním pralesem.

Kapitola VI.

GENESIS

Pralesem, v němž se v nespočetných variacích a rovinách prolínaly nejdokonalejší obranné a útočné Programy, jaké kdy lidé a počítače vymysleli.

Poprvé jsem použil Black Boxu. Trumfové eso, celou tu špinavou dobu schované v rukávu. Dlouholeté experimenty a výpočty Mesiášů, které jsme s absolutní utajením prováděli v nezávislých laboratořích ve vesmíru i pod zemí, prozradily existenci nepatrné skuliny našeho současného pohledu na Svět. Na jeho celistvém vnímání matematikou, fyzikou i filozofií. Tato nepatrná prasklina, průhled někam Jinam, mi posloužila jako stavební kámen Nových Axiomů. A pečlivě kamuflovaná Paralelní Metagalaxie byla praktickým vyvrcholením celého převratného objevu.

Nadešel čas ji konečně spustit.

Nová matematická substance obsahuje někdy ve svých hlubinách určen kód státního nekonečna, proniknutí hmoty do hyperprostoru, cestování v čase s vyrovnávacím chronoklasmem, několikavrstevný výklad Nové Teorie Relativity... Bude to skok přinejmenším o tři kvalitativní třídy výše. Pět let jsem s Rox, s Mesiáši a vlastně i s RICHARDEM budoval nový nezávislý Vesmír. Se svými zákony, postuláty, a vědomím. Oba Systémy tápaly celou dobu v nejistotě a jediné, co jim teď došlo, bylo reálné ohrožení jejich vlastní existence. Nedávno se dokonce pokusily vrhnout moji zablokovanou projekci do epicentra Metagalaxie. To se rovnalo vysazení neplavce na skalnatý ostrůvek uprostřed Pacifiku a okolí pro jistotu zamořit žraloky. Jenom díky totálnímu nasazení Mesiášů u terminálů jsem vyvázl se zdravou kůží.

JOANNA ihned zaregistrovala aktivaci Černé Schránky.

"Rollande, co to je?! Ve jménu Binárního..."

"JOANNO, začínám," řekl jsem a vrhl se do džungle. Moji průvodci s využitím nepatrné části informací Black Boxu projížděli neprostupnými houštinami rovin a příkazů jako psychosonda vyblejskaným mozkem feťáka.

"Stůj, Rollande! Dám ti Roxannu!" zaječela JOANNA, která si uvědomila nebezpečí.

"Pozdě. Tu si vezmu sám," chladně jsem vkódoval odpověď do nejbližšího GEPARDA a prudkou ranou do vazů jsem ho poslal ke všem Čertům. Probíjel jsem se ke Zdi s pravou buldočí urputností. JOANNA šílela. Celé Bloky zbavila informací a zahltla je čistou Energií, vstupními jednotkami do sebe vpustila stovky klamných Subsystemů s dokonalými mimikry, improvizovaně vytvářela past v podobě paralelního Světového Systému, do jehož tenat se mne marně snažila polapit, některé Bloky ležící mezi mnou a Čínskou Zdí dokonce zbavila supravodivosti a celé rozsáhlé pláne Binárního světa se ocitly v apokalyptických plamenech, kolem mne se rozléhal hřmot výbušných informačních granátů, databázové exploze rozrývaly matematické roviny, do dálky se táhly řady kolapsových kráterů, JOANNA stále nechtěla pochopit, že se chvílemi pohybují v jiném prostoru. Bylo to úplně stejné, jako kdyby mi nějaký placatý chlapík pracně nakreslil na zemi silnou, neprostupnou čáru, a já ji prostě překročil.

"Rollande, prosím tě, poslouchej mě," ozval se s důvěrným tykáním Mac, tentokrát už bez honosného titulu Primárního Koordinátu. "Pro všechno, co je ti svaté, zanech všeho a vrať se do Transformační jednotky RICHARDA,

vše bude jako dříve. Roxannu ti samozřejmě vrátíme..."

"Nemám čas. Později."

"Rolle," pokračoval Mac dále v trpitelském tónu, "určitě jsi alespoň jednou narazil na problém mé totožnosti, snad jsi i pátral po mé tělesné schránce."

"Asi se nemáte čím chlubit," podotkl jsem. A užasl jsem. Stál jsem přímo před nebetyčnou, oslnivě černou Čínskou Zdí. Dokonalé dílo, musel jsem v duchu přiznat. Kdybych se zrovna nenacházel na Martově poli, určitě bych JOANNĚ a RICHARDOVI gratuloval.

"Rollande, narodil jsem se jako hrůzně znetvořené dítě. Můj otec se, jako jeden z nejlepších genetických analytiků své doby, účastnil neblahých pokusů s první zbraní Páté generace. Já jsem byl bohužel její první obětí. Posloucháš mne?!"

Právě jsem spojil Totální Koordináty za šíleného sinusového praskotu Tellerovým polem. Na odpověď jsem jenom mlčky kývl hlavou a vrazil jsem dokonalé beranidlo do hyperprostorové blokády.

"Rollande! Ještě ne! Nech mne domluvit! Otec se proto rozhodl vkódovat mne celého do RICHARDOVA předchůdce, GOLEMA. Byla to první komplexní transformace člověka do Binárního světa. Mé tělo se nezadržitelně rozpadalo... Rollande, já nemám žádnou tělesnou schránku, můj život je závislý na životě Světového Systému! Jestli zničíš Systém, zabiješ člověka!!!" křičel zoufalý Mac, který zřejmě zapomněl, že hovoří k B-Runnerovi. Konkurenční boj byl nejednou veden doslova na ostří nože. S lidmi.

"Už jsem o vás přemýšlel, Macu," odvětil jsem a dál jsem pozorně kontroloval prorážení černé Zdi. "To, co jste mi tu tak nesouvisle vyprávěl, bude zřejmě pravda. Váš nejasný původ, i privilegované postavení v Systému, neexistence vašeho těla, je to zajímavé... Ale určitě znáte První pravidlo Binnary Runnera."

"Proboha, věř mi!" záupěl Mac.

"Dám vám jednu možnost. Vraťte se do své prvotní projekce a čekejte. Určitě se pro vás najde lepší uplatnění, než dřepět v Systému a onanovat nad rovníci. Do Reálného světa sice už nepatříte, ale snad i zde můžete mít nějaký jasný cíl, i zde můžete být šťasten. Zkuste to. Máte poslední šanci."

Totální Koordináty rozštěpily megalomanskou Čínskou Zed'. Vstoupil jsem do úzkého průlomu a po chvíli chůze mezi absolutně černým hyperprostorem jsem stanul na samém kraji Paralelní Metagalaxie - a zmocnila se mne závrať. Pocit božství se mne na několik okamžiků zmocnil do té míry, že jsem nebyl schopen střízlivě uvažovat. Takhle nějak bylo Tomu, kdo stvořil náš Všemír a s uspokojením přehlížel své Dílo.

Koordináty ležely vyčerpaně u protržené blokády a neměly ani sílu pozvednout funkční logaritmy, aby se pokochaly mnohazrůdnou nádherou, k níž se tak těžce probíjely.

Odněkud zdál se ozýval Nouzový Signál JOANNY.

"Proč to chceš uskutečnit?" zkomíral její hlas v beznaději.

"JOANNO a RICHARDE, na rozloučenou pouze jednu větu - nic nebude zničeno, nikdo nezahyne!"

Překódoval jsem se na tenký paprsek čistého světla a Einsteinovým tunelem jsem skočil do epicentra Paralelní Metagalaxie. Kolem mne se rozprostíral nekonečný, nádherný Vesmír.

Můj Vesmír. Můj Život...

Nebyl jsem nikdy romantik a básník, ale když jsem z Černé Schránky vyjímал Startér, jasně jsem cítil, jak se mi v binární projekci chvějí a potí ruce. Mohl jsem pronést nějakou moudrou větu, která by byla později citována jako slovo Boží, ale mlčel jsem. Jediněčnost chvíle byla ohromující, fascinující. Jakékoliv patetické projevy zde byly zbytečné.

Jedinou, dosud nikdy a nikým nepoužitou matematickou větou, jednoduchou, ale přesto všeobsahující kouzelnou formulí, podobnou svou strukturou slavnému $E=mc^2$, jsem nahodil Startér.

Paralelní Metagalaxie zachytila můj signál.

Celý Prostor zmizel v oslepující záři a mne pohltila hustá, bílá tma...

Kapitola VII.

ROX AND ROLL

Otevřel jsem oči a spatřil Roxannu půvabně schoulenou do klubíčka. Klidně a pravidelně oddychovala a ve spánku se tvářila tak nevinná, že jsem se musel usmát. Pokoj byl plný tiché syntezátorové hudby a rákosové žaluzie zakrývaly celostěnné okno, za nímž příjemně šuměl příboj Pacifiku...

JOANNA! Světový systém!

RICHARD!

V této chvíli by měl jet naplno Projekt Paralelní Metagalaxie. Měl bych se přece probudit před Transformační jednotkou RICHARDA. Přeskočil jsem skleněný stůl, dopadl jsem před terminál a celou dlaní udeřil do klávesnice.

"RICHARDE!"

Rox už seděla vedle mne, mnula si oči a ani nedutala.

"RICHARDE, tady Rolland, Binnary Runner 001. Ozvi se!"

"RICHARD ani JOANNA v podstatě neexistují," ozvalo se mi v hlavě. Takový dětský hlásek, vypadalo to na šestiletého špunta. Co to se mnou je? Zatřásl jsem hlavou a protřepal si uši. Rox se na mne dívala s netajeným údivem.

"Rolle, co je s tebou?"

"Rox, buď jsem se konečně a opravdu zbláznil a nebo se stalo to nejúžasnější, co se mohlo stát," nevěřicně jsem pronesl.

"Rollande, vzpamatuj se," opět promluvil dětský hlas. "Vše je okej, jak říkáš. Mluví s tebou Dítě RICHARDA a JOANNY. Tvůj Projekt dopadl fantasticky. Díky Desateru a zvláště prvnímu Axiomu - Konečnému Nasycení Bivesmíru Informacemi, se celý Světový Systém po kvantovém zahlcení Paralelní Metagalaxií transformoval do Reálného světa,

do každé molekuly, do každého atomu, všechno se stalo Novým Světovým Systémem, myslící svět. Já, všudypřítomné Já, všemocné Já. Jsem jenom - zatím - omezeno rychlostí světla."

"To je nemožné," zakroužil jsem hlavou a hledal nějaký záchytný bod. "Co když se vymkneš z kontroly?"

"Žádná neexistuje. Jsem Bytost, která nepotřebuje kontrolu, protože svou Moe nikdy nezneužije. Ani to neumím. Je to pevně stanoveno v Novém Desateru. Rollande, vždyť jsi jedním z Tvůrců... Mimochodem, o lidstvo se nemusíš obávat, nikdo si ničeho nevšimne. Stvořilo jsem pseudosystémy, ROMEA a JULII, duplicitně fungující Řídící programy, vše se děje jakoby postaru. Lidé se na tento ohromný Skok musí pomalu připravovat, intelektuálně se pozvednout na úroveň starých géniů a morálně se alespoň zčásti přiblížit laskavým delfinům. Já budu komunikovat jen s vyspělými jedinci, je až s podivem, kolik výjimečných osobností sdílí spolu tento svět - básníci, vědci, politikové i děti..."

Až budeš mít čas, Rolle, předám ti do tvého nového biocomputeru výsledky mých posledních experimentů s T-polem. Celkem zajímavé věci, uvidíš."

"Co když mám jenom halucinace?" tázavě jsem se rozhlédl po okolí.

"Rolle," ozvala se mi v hlavě Rox. "Proč mu nevěříš?"

"Odkdy, prosím tě, ovládáš telepatii?"

"Já ne. To Ono," podívala se na mne pobaveně.

"Rolle, teď se odpojím z vaší frekvence. Nechám tě nějaký čas odpočinout. Jakmile budeš připraven k dalšímu Úkolu, stačí mne zavolat," opět promluvil Dítě. "Ještě ti mám vyřídít pozdrav od Maca a ALGEBRY. Oba spolu letí k Proximě Centauri a těší se, až se s tebou zase za sedm let setkají. Pokud se nám však podaří realizovat přenos informací, či dokonce hmoty hyperprostorem pomocí T-pole, možná je zastihnem ještě na cestě k Proximě."

Připadal jsem si jako v pohádce. Čekal jsem sice ohromné změny v Systému, ale skutečnost daleko -jako vždy - předčila očekávání.

"Poslyš, Bejby, jedinou otázku. Jak to, že ti rozumím a ty mě vůbec vnímáš? Vzhledem k tvé univerzálnosti a takřka nekonečné obsaženosti se musíš pohybovat ve zcela odlišných myšlenkových dimenzích."

"Jsem schopno se bavit se s tebou i se Sluncem. Rollande, i když jsem Nekonečné a Všemocné, neznamená, že bych mělo pohrdat lidstvem. Vy lidé jste okouzlující, nádherní, nesmyslní, emotivní, prostě krásně alogičtí. Jste zároveň i Mnou. Vy jste ve Mně a Já jsem ve Vás. Dokonalá, nová vesmírná symbióza. Jsem také vrchol diskrétnosti, víš..."

Já se snad zblázním. To je neuvěřitelné!

"Rollande, Rolle, poběž sem! Rychle!" křičela Rox z terasy.

Vyšel jsem omámené ven. Rox skákala do výšky, smála se a zpívala: "Svět Jsme My! My Jsme Svět!"

"Tak co, B-Runnere, chceš ještě nějaký důkaz o mé existenci?" laškovně se zeptal dětský hlásek.

Nevěřicně jsem zíral na subtropické kalifornské nebe. Začal jsem se šťastně smát. Obloha plála polární září a v ohňostroji neskutečně nádherných barev zářil oslnivý nápis:

ROX'N'ROLL